RELACIÓ VERDADERA DELS FETS
OCORREGUTS EL PROPPASSAT DISSABTE DIA ONZE

de febrer, dia sant de la Mare de Déu de Lourdes i natalici de l'Arnau Musach,
al Museu de l'Art de la Pell de la molt històrica i il·lustre ciutat de Vich
amb motiu de la molt celebrada i gloriosa exposició «Creure
en 10 coses impossibles abans d'esmorzar»,
a cura dels ínclits i benèvols
Arnau Musach i Irene Solà.

M'he comprat un rellotge que és vermell Prefaci
per comptar el temps que dura cada octava.
Hi haurà coses i gent —potser un parell
de coses inventades: com acaba
alguna acció o la frase d'aquell
o d'aquella altra. No res. Amb el cava
i alguna rima tot tindrà la mida
justa de veritat i de mentida.

Aprofitant l'avinentesa, vull
que sàpigues, qui siguis que ho llegeixis,
que aquests versets no s'han fet com qui cull
pensaments olorosos; quan segueixis,
pensa els molts versos trets d'un cap que bull,
fets en un dia. No cal que pateixis,
si no és pel text tot grinyolant sabent-se
tan mal rimat. En fi, que ara comença:

[18.00]

És mitja tarda i sembla que vol ploure,
però no ho fa. Fa vent i està tapat.
I caminem, que l'Anna ens vol fer moure Anna Dot
al parc de sota del museu. Marcat
allà on anem, la gent hi va a son lloure,
a poc a poc. Hi ha gent que no ha arribat.
L'Anna i uns quants estiren la pancarta
i l'altra gent, fent cercle, se n'aparta.

[18.06]

No passa gaire res. «Porteu l'escala»,
i en una branca hi lliguen un cordill
molt llarg; algú del públic ho assenyala.
La gent parla i en veu cada perill;
esperen aviam què i algú fa mala
cara, que ho veu difícil i senzill
a la vegada. Aguanten entre tres
el gonfanó. No passa gaire res.

[18.12]

Sembla que la bandera se sosté:
penjada, russa i roja. «Là ni nà
xtó né djalùiúús.» Tothom fa que molt bé,
i l'Anna ens mira i diu que «això ja està».
La Irene torna amunt. La gent també.
«Suposo que és amunt, oi, que hem d'anar?»
Entrem dins el museu, tothom en fila,
«Ara som més que abans.» Tothom s'apila,

[18.18]

com pot —som molts— a davant de la porta.
La sala està a les fosques i la Irene (Irene Gil)
Gil grava com la gent ara es conhorta
parlant uns amb els altres del que els frena
de poder entrar. La tele no reporta
—ni el text— què va passar; tampoc ho entrena.
S'encén un llum i un home està assegut, Oskar García
a dins, sense mirar la multitud.

[18.24]

Ja ha pujat més o menys tothom. «Pareu
els mòbils. I les fotos, sense flaix.
No aplaudiu entre peces. Si parleu,
que sigui fluix.» La Irene mira a baix.
Ja hi és tothom. «Podeu obrir.» I: «Entreu.»
I l'Oskar canta, així com de biaix
—«No veig ben re»—, quiet a la cadira,
un cant que és fluix, primer, que no té mira.

[18.30]

I ve més gent i l'Oskar canta fluix,
però està dret, com balla i com camina
damunt del fang, i canta, i amb més gruix,
en una llengua que no s'endevina
quina pot ser —ni cal. És un garbuix
—«Ya he llegado»— que sembla el d'una alzina.
S'apaga el llum. El fang està marcat.
S'encén el llum de l'Ariadna. «Tat!, Ariadna Guiteras

[18.36]

Ah!, bang, blong, bra, bub, bub, catacling, buà,
catacling, catalang, cataclong, cloc,
scrontx, tralarala, nyec-nyec, tralarà,
quecquerequec, meu, mau, coccorococ,
xi, xiu-xiu, nyigo-nyago, xeu-xeu, ba,
zim-zam, zum-zum, ziau, zuuz, zuip, croc,
nyeu, patapam, patapum, pam, plaf, plof,
trump, trump, trump, trump pa trump, trump,
[trump» i «xof!»

[18.42]

I l'Ariadna es queda a dalt la biga.
La gent es va apartant de la paret. Oscar Holloway
«Hola, us ensenyaré —la gent no triga
a fer lloc— les imatges d'internet
que he copiat els últims anys.» Tot lliga
amb la cosa dels Atles. I així en fred,
això de tanta imatge pot ser brusc,
i n'hi ha fetes iguals. «Això és un rusc.»

[18.48]

Gent que vol vendre un Escarbat al Caire,
una balena, un tigre, un gos banyant-se,
Coses que fem i que no hi pensem gaire,
que omplen un cabàs gros i sense nansa
—un altre gos— on tot hi cau, sense aire,
com un infern que ni ocupa ni cansa.
«Aquesta foto m'agrada molt.» Gat.
Un mapa fet de dernes que hem guardat.

[Durant aquells minuts van passar més
coses que no recordo i vaig escriure,
passa, però, que per llegir, després,
no he entès la lletra, i ho he explicat més lliure,
mig inventant-m'ho tot, com si ara fes
un dibuix dels d'unir els punts: un mig viure
que és dit amb massa dir, que mon afany
és explicar —i tal dia farà un any.]

[Tampoc no vull deixar entendre que això
que estàs llegint —si ho fas— ha de suplir
tot el que va passar. Vull dir, però
que sí que vull donar compte d'ahir
(que era divendres onze), i deu ser bo
pensar que en diu alguna cosa, sí,
però, per un cantó, hi ha el que no sé
que va passar, i… i per l'altre, també

he de dir que gastar versos mal fets,
o fets amb presses, i prou mal rimats
no és la millor manera de dir els fets,
vull dir que molts motius que són pensats
per escriure'ls després no són perfets
ni perpetrats en rimes ni acabats
de cap manera, que és la mala traça
qui fa el que es perd. I la memòria es passa.]

[18.52]

Un dibuix com de cacauets. O no?
«M'agraden les imatges així d'aigua
i aquaris des de dalt. Fan molta por.»
Senyor, vigili el fang. Vaig a veure aigua.
En Guillem, de genolls. L'Emperador, Guillem Gallifa
diria que ara té. La del paraigua
se'n va de tanta gent. I ara algú dóna
una carta a en Guillem, i ell enraona.

[19.00]

La gent escolta i demana silenci,
sisplau, mentre en Guillem, «facta non verba»,
és el Penjat. I fa que recomenci
l'acció, amb el foc d'espelmes que conserva
un ordre, el del Tarot, i que ara es llenci
a dir un text nou, hebreu. I un noi l'observa
sense entendre ben res enmig del fum.
La Irene toca el gong. S'encén un llum.

[19.06]

Un llum d'un tros enllà. I en Nil em diu
que hauria estat bé tenir les octaves
fetes d'un dia abans, com un actiu
de la inauguració, per si et trobaves
que volies saber aviam en quin niu
t'estàs posant. «Serien massa traves
—"sona bonic"—, però com a exercici Arnau Ricart
seria, com ho és tot, un pur caprici.»

[19.12]

Ara en Musach el veig que és a la taula
i encén els llums i el so segons convé.
La gent envolta l'Inkis; d'una pau, la
gent calla, i no tothom el mira. Ve
que algú s'asseu. «No ha dit ni una paraula.»
«Tampoc no cal.» «I és un parlar, també.»
Una taula i cinc cordes i un arquet,
un didal de cosir i un tamboret.

[19.18]

L'Inkis segueix tocant i veig, penjada
a dalt la biga, l'Ariadna. Mira
amunt. La gent camina, per l'amplada
que fa la sala. El cap se'n va en espira
molt lenta, una deriva musicada,
que para —i sona un mòbil. La llum tira
la gent a l'altre cantó d'on som ara.
I la seguim amb una calma rara.

[19.24]

«8 etiquetes possibles penjades.» Raquel Santanera
«8 vestits nous per a l'emperador.» i
«Que els versos fugin tots en desbandades.» Maria Sevilla
«Del simulacre a la paraula *no*,
o qualsevol, dites per ser encalçades.»
«Corcs i hipotàlems […] de nit […] El patró.»
Darrere seu, el vídeo ensenya un cel.
«Animal mut […] i desfilar aquell cel.»

[19.30]

Una dona s'està estirant la pell,
i a davant «seré els ulls sense parpelles».
Una antena molt grossa i un vedell
que fa dir que «no hi ha viatge». I elles
acaben de llegir, es tapa el borrell
i la gent calla —i queden les fenelles
de tot el que ha passat darrere nostre.
Quaranta-quatre dies, això es mostra.

[19.36]

«Han acabat les accions i comença Final
l'exposició.» Són la Irene i l'Arnau
que parlen, micro en mà. «I per coneixença
d'aquells qui no han vingut, hi ha hagut en Jau-
me Coll que ha pres alguna nota.» I llença
una mirada, aviam si veu o atrau
la Irene Gil, que «ha anat prenent, espars,
algun quadre. I això ho tindreu dimarts.»

[19.42]

«Gràcies a molta gent. Als que heu vingut,
i als que heu participat. També a les Haacs.»
«Això d'avui ha set un absolut
èxit. I n'hi haurà més.» I entre afalacs
—parlava en Marià—, deixen retut
aquest dia i agafen anoracs
i guants, i van, molt lents, a prendre cava.
Miro el rellotge i tanco aquesta octava.

[19.48]

Em poso a escriure això perquè la Irene
Gil, m'ha dit que escrivís alguna cosa,
i que ella em gravaria. Així, una mena
de making off que no ho és i que es posa
al final per fer veure que s'emplena
l'obra de la persona —per fer nosa.
«I això que fas ha de ser el final teu?»
«Podria ser-ho, sí; i potser el teu?»

*

Després d'això, guardo boli i llibreta.
Saludo algú. «Me'n vaig a prendre l'aire.»
Tinc mal de cap i enca[…]

[Ja ho he dit al principi que no tot
ho he escrit com ho vaig veure o ho sentia.
Hi havia molta gent, i era allà a sot-
a, que hi havia les cartes, diria
que va ser un cop, només, que vaig fer un bot
que vaig mig veure i malament, la tria
d'una carta que feia algú de verd.
De fet, això, tampoc no és del tot cert.]

[Aquí estava cansat i, bé, no vaig
apuntar gaire res. Volia dir
—i ho vaig pensar a la tarda, a mig assaig—
quan l'Ariadna fos a baix, per fi,
i no me n'he ensortit —i escric a raig
ara, que estic cansat (ho he dit)—, que ni
vaig apuntar l'hora ni gaire més.
La vaig veure per fora molt després.]

LAVS DEO

Escrit en Vich el dissabte 11 al vespre
i acabat en Muntanyola el següent diumenge 12 a la nit.
Amb llicència, en Vich, en la Imprenta Daví, en dilluns 13 de febrer, 2017.